

“Bog se prevzetnim upira”

Zanesljiva pot ponižnosti je premišljevati, kako kljub pomanjkanju talenta, ugleda in premoženja moremo biti učinkovita orodja, če se zatečemo k Svetemu Duhu, da nam podeli svoje darove.

Apostoli, četudi jih je Jezus poprej tri leta poučeval, so prestrašeni pobegnili pred Kristusovimi sovražniki.

Vendar pa so se po binkoštih pustili bičati in zapirati v ječo ter so na koncu dali življenje v pričevanje za svojo vero.

(Brazda, 283)

17. november

Jezus Kristus, naš Gospod, nam v svojem oznanjevanju zelo pogosto predlaga zgled ponižnosti: *Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen*. Da bi ti in jaz vedela, da ni druge poti in da le iskreno zavedanje, da nismo nič, v sebi nosi moč, da pritegnemo k sebi božjo milost.

»Jezus je za nas prišel, da bi trpel lakoto in da bi nahranil, prišel je, da bi čutil žejo in da bi dal piti, prišel je, da bi se odel z našo smrtnostjo in da bi odeval v nesmrtnost, prišel je ubog, da bi nas naredil bogate.«

Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost, uči apostol Peter. V kateremkoli obdobju, v katerihkoli človeških okoliščinah ne obstaja druga pot, da bi živeli Božje življenje, kakor pot ponižnosti. Se morda Gospod veseli našega ponižanja? Ne.

Kaj bi dosegel z našo pobitostjo ta, ki je ustvaril vse in ki ohranja in vodi vse, kar obstaja? Bog želi našo ponižnost, da se izpraznimo samih sebe, edinole zato, da bi nas lahko napolnil On; hoče, da mu ne bi postavljali ovir, da bi bilo — povedano po človeško — v našem ubogem srcu več prostora za njegovo milost. Kajti Bog, ki nas navdihuje k ponižnosti, je isti Bog, ki *bo z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bedno telo, tako da ga bo naredil podobno telesu svojega veličastva*. Naš Gospod nas naredi za svoje, nas pobožanstvi z *dobrim pobožanstvenjem*. (Božji prijatelji, 97-98)